

## God zegene de greep

---

**God zegene de greep. Concept:**  
**Dries Verhoeven. 13/12, Frascati,**  
**Amsterdam. Tournee:**  
**driesverhoeven.com**

**Stemmen die in je eigen lichaam**  
**kruipen: vreemd.**

*MIRJAM VAN DER LINDEN*

Het ovale, oranje gevaarte staat midden op het toneel. Het is een voormalige reddingscapsule, zoals gebruikt bij boorplatforms. We moeten er netjes op rij naar binnen klimmen en plaatsnemen op het nummer dat ons is toegewezen. Deze geordende, rituele entree poogt het binnengaan in een andere ruimte een reden te geven. Misschien is het wel procedure, in geval van nood. De lacherigheid verdwijnt pas als de capsule sluit en het stikdonker wordt.

Theatermaker en scenograaf Dries Verhoeven streeft altijd naar een nauwe relatie tussen performer en toeschouwer. Met God zegene de greep zet hij een volgende stap. In deze 'installatievoorstelling' zijn de twintig man publiek de enige fysiek aanwezig. Er zijn geen acteurs, wijzelf krijgen die functie toebedeeld. Deze strategie is niet nieuw, maar de vorm die Verhoeven voor de rolwisseling kiest, is uiterst verrassend: hij laat stemmen van anderen in ons lichaam kruipen.

Iedereen heeft een zender om en teksten 'reizen' van de ene zender naar de andere. Opeens komt uit jouw borst een prachtige volzin of zing je voor het eerst van je leven Brahms. Ook geven stemmen aanwijzingen - kijk iemand die je aardig lijkt in de ogen, stel je voor dat die ander een dans voor je doet. Het is een vreemde sensatie, ook irritant, om zo te worden 'overgenomen'. Om een zetstuk in andermans fantasie te zijn, om 'actant' te zijn zonder zelf te handelen. Het is grappig, maar

raakt ook iets heftigers: machteloosheid, een gevoel dat goed past bij God zegene de greep.

We verkeren namelijk in een uitzichtloze situatie. De ramp is gebeurd, we zijn afgesloten van de buitenwereld, het wordt steeds benauwder in de kleine ruimte. Verhoeven speelt met het gedrag dat je in zo'n situatie van mensen kunt verwachten.

Het zit allemaal goed in elkaar en toch wordt het drama enigszins ontkracht, vooral door de teksten. De machteloosheid wordt op dat niveau nergens nijpend. Dan werken flarden Mahler zelfs averechts: ze halen je uit de intensiteit van het hier en nu.